

[Bjørn Elmquist]

endda ind imellem en voldsom forvirring. Der kan være forvirring hos det enkelte forældreægtepar, måske også husspektakler. Forvirring for den enkelte person senere i livet og forvirring i ens omgivelser; familie og søskendeflokke kan have vidt forskellige efternavne. Man skulle måske overveje en ordning, der går ud på, at ved forældrenes beslutning om efternavn for deres første fællesbarn fanger bordet, så der – alt andet lige – skal tildeles efterfølgende søskende dette samme efternavn.

Det er også min fornemmelse, at den forelåede nyordning for ændring af efternavn giver for gode legale muligheder for personer, som ved hyppige navneskift ligefrem tilsvigter at føre omverdenen bag lyset. Et af svarene på disse indvendinger er, at vi jo har CPR-nummeret; det følger os fra vugge til grav. Det kan i hvert fald identificeres, og dér har vi ikke en jordisk chance for at smyge udenom. Men sådan en udvikling vil jo betyde endnu større spredning af CPR-nummeret, der er nøglen til en hel registerverdens oplysninger om den enkelte borger, og det er noget, der vil ramme bredt. Det vil også ramme alle dem, der hele livet igennem bare har ét og samme navn. Der vil meget hurtigt blive kutyme for, at der stilles krav om, at man ser CPR-nummeret. Det er en udvikling, som vi i venstre – og jeg er sikker på, at også andre, hvis man tænker det igennem – vil være godt kede af.

Dette med CPR-nummerets altafgørende rolle ser vi meget klart i det eksempel, som lovforslaget beskæftiger sig med, eller den situation, hvor et nyfødt barn endnu et år efter ikke har fået sit navn. Der kunne man forestille sig, at man rykkede den såkaldte hjælperegulering frem, sådan at moderens navn gives allerede fra fødslen, medmindre der udtrykkelig siges det modsatte fra forældreparret. Det er muligt, at det vil føre til en favorisering af kvinden, men ærlig talt er der vel veksler nok fra fortidens favorisering af manden til, at vi kan klare det problem.

Det er nogle af de ting, antydningssvis i hvert fald, vi godt vil se nærmere på under udvalgsarbejdet, men lovforslagets principielle ligestillingssigte kan vi i venstre som sagt tilslutte os.

Agnete Laustsen (KF):

I de høringssvar, som er indkommet til justitsministeriet, har jeg bl. a. hæftet mig ved et fra rigsarkivet, som giver udtryk for, at slægtshistoriske undersøgelser på længere sigt vil blive vanskeliggjort af dette lovforslag.

Nu er det jo nok sådan, at den indvending måske ikke er så helt ligegyldig, som nogle måske vil opfatte den, for den siger nemlig lidt om, at man ved denne lov, hvor der gives henholdsvis børn og ægtefæller næsten ubegrænset ret til at beholde, antage, ændre eller sammensatte navne, opgiver det, som gennem århundreder har ligget til grund for vor navnelovgivning, nemlig at den genspejlede et slægtsforhold. Far, mor og børn bar helt naturligt det samme slægtsnavn, fordi de udgjorde en familiemæssig enhed, og det var der egentlig noget betryggende og også noget meget praktisk ved.

I ligestillingens hellige navn – den skal man jo være hårdhudet for at sige noget imod – foreslås dette princip nu mere eller mindre ophævet, således at ægtefæller bevarer deres eget efternavn, medmindre de direkte anmoder om at få den anden ægtefælles. Børn – det gælder både børn i og uden for ægteskab – får derfor kun forældrenes efternavn, hvis forældrene har samme efternavn. Ellers må forældrene inden for 1 år se at finde ud af, hvilket efternavn de skal vælge, og ender denne diskussion resultatløs, så løber moderen af med sejren. Således medfører loven altså en ekstra ligeberettigelse for kvinder.

Dette forslag om 1 års tænkepause til at vælge efternavn finder også jeg noget betænkeligt, idet barnet i op til 1 år egentlig ikke er andet end et personnummer. Jeg vil derfor gerne spørge justitsministeren, om ikke denne frist for at nå til enighed kunne nedsættes, således at de stakkels børn ikke skal eksistere som 007 i op til 1 år, og tilsvarende kunne jeg spørge, om ikke også fristen for at vælge fornavn burde nedsættes.

Jeg må ærligt indrømme, at jeg ikke er begejstret for hele det kalejdoskop af navne, dette forslag indebærer. Jeg kan således være enig med Amtsjuristforeningen i, at det ikke synes rimeligt, at en kvindes gifte navn kan videregives til hendes børn i senere ægteskaber, og jeg er meget betænkelig ved den vide adgang, lovforslaget åbner til at ændre eller antage efternavn, bare ved anmeldelse til